

[Statsministeren.]

Det kan ikke nytte at forlange, at Arbejderne skal lade sig lede af Hensyn til Under-skuddene, naar der ikke samtidig tages tilbørligt Hensyn til Arbejderne, naar Overskuddene viser sig. Saa maa man have den Ordning, man har, at Arbejderne søger at faa den Løn, der er nødvendig, for at de kan leve, og saa maa Bedrifterne selv indrette sig saaledes, som de formaar det. Og Staten har jo ikke været uvillig til at yde betragtelig Støtte til det Erhverv, der her i første Linie er Tale om.

Jeg takker, som sagt, de ærede Medlemmer Hr. Brorsen og Hr. Christmas Møller, som begge erklærede, at man ikke kunde tage en Standsning af Arbejdet, og at en Ordning nu maatte tilvejebringes, ligesom jeg ogsaa takker det ærede Medlem Hr. Brorsen for, at han erklærede sig indforstaaet med, at i det frie Erhverv maa man tage Risikoen og Fortjenesten, som den falder. Det er jo ikke altid, at det ærede Medlem forfægter dette Standpunkt, naar der er Tale om Smørlovgivning og andre lignende Ting.

Nu er det blevet sagt, navnlig af det ærede Medlem Hr. Brorsen, at Forligsmanden er ikke en Voldgiftsdomstol. Nej, det er der heller ingen, der tænker paa at han skal være. Forligsmanden har stillet sit Mæglingforslag, og dette har Parterne stemt om. Nu er Sagen altsaa kommet til Rigsdagen, og hvis der er nogen, der gør sig til Voldgiftsdomstol, saa maa det være Rigsdagen og ikke Forligsmanden. Det er Rigsdagen, der tager Forligsmandens Forslag og siger: Vi synes, det egner sig til at blive gennemført — og som eventuelt gennemfører det.

At det ærede Medlem nu er kommet i Tanke om, at vi skal drøfte en Voldgiftsdomstol, er jo meget interessant, og endnu mere interessant er det for øvrigt, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller er saa stærkt inde paa den Tanke. For hidtil har man jo afvist den fra disse Sider, og det er en bekendt Sag, at saavel Arbejdsgiverforeningen som Arbejdernes Hovedorganisation begge er absolut Modstandere af tvungen Voldgift. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller nævnte et Forslag af afdøde Julius Madsen, som gik ud paa at etablere frivillig Voldgift. Det er nu straks noget helt andet,

men dette Forslag havde dog ikke bedre Skæbne, end at det blev pure afvist af Arbejderne.

Men naar nu altsaa begge disse to ærede Medlemmer taler om, at denne Sag maa løses ved en Voldgift, ja, saa har jeg naturligvis ikke noget imod, at man drøfter dette i Udvalget, og at man enes derom. Saa maa man jo til sin Tid betro os andre, hvordan denne Enighed er opnaaet. Men det, man vil, maa jo altsaa være en Forringelse af det Mæglingforslag, der foreligger, eller en Forventning om, at der kan opnaas en saadan. (*Oluf Pedersen*: Næh!). Naa, det er det ikke, men hvad skal vi saa med en Voldgiftsdomstol? Det er da heller ikke, for at det skal blive forbedret. (*Oluf Pedersen*: For at gøre det rigtigere!). Ja, hvem siger os, at det bliver rigtigere for det. Efter at Forligsmandsinstitutionen paa Grundlag af Forhandlinger med begge Parter er kommet til dette Resultat, saa nærer jeg ikke mindste Tvivl om, at det er det rigtigste, som i denne Situation har kunnet findes, saa meget mere som det stemmer nøje med de Retningslinier, der er givet ved et Mæglingforslag, som i Forvejen er vedtaget saavel af 100 000 Arbejdere som af Arbejdsgiverforeningen, altsaa af de Arbejdsgivere, der paa den anden Side er Arbejdsgivere for de 100 000 Arbejdere.

Naar det er Forholdet, saa synes jeg, at en anden Fremgangsmaade i dette Tilfælde i nogen Maade maa blive en Underkendelse af, hvad der er gjort og sagt i Forvejen paa dette Arbejdsomraade. En Overgang til en anden Afgørelse end den foreslaaede vilde da ogsaa være en ejendommelig Underordnen sig en vis Gruppe Arbejdsgivere, ikke hele Arbejdsgiverfløjen i dette Tilfælde, men en vis Gruppe Arbejdsgivere, som ikke har villet tage Hensyn til de Samfundsinteresser, der forelaa, da Forligsmandens Forslag blev fremsat. Det forekommer mig, at de Synspunkter, det ærede Medlem Hr. Brorsen og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har gjort gældende, indebærer uheldige Konsekvenser.

Endnu skal jeg blot sige til det ærede Medlem Hr. Gregersen, at jeg ved ikke, hvorfor han er saa frygtsom med Hensyn til, at Rigsdagen skal komme til at blande sig ind i et Spørgsmaal om Løn til nogle